

Hashtag Hiernamaals

HASHTAG HIERNAMAALS

VANESSA GERRITS

Hashtag Hiernamaals
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2019 Dutch Venture Publishing

Auteur: Vanessa Gerrits

Omslagontwerp: Vanessa Gerrits

Tekstredactie: Rianne Werring & Cathinca van Sprundel

Vormgeving binnenwerk: Sacha Boelhouwer

Eerste uitgave juni 2019

ISBN 978-94-92585-36-3

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*And if death is the last appointment
then we're all just sitting in the waiting room.*
- Church, Fall Out Boy

Bewijsstuk I

TRANSCRIPT GETUIGENVERKLARING CLEO VERMASSEN #44

Rechercheur Olmers: We hebben nog een paar vragen over het incident, Cleo. Ga maar zitten.

Cleo Vermassen: Ik heb alles al verteld aan de agenten.

Rechercheur Olmers: Dat weet ik, die verklaring heb ik hier bij me. Dit verhoor is gewoon om de puntjes op de i te zetten. Zelfs het kleinste detail kan ons helpen in het onderzoek naar de brand. Zoals je begrijpt, zou dat gemoedsrust kunnen geven aan de families van alle slachtoffers die er gevallen zijn op je voormalige werkplek.

Cleo Vermassen: Natuurlijk, maar ... moet mijn moeder dan niet aanwezig zijn? Of ... een advocaat ofzo?

Rechercheur Olmers: Je bent achttien, Cleo. En trouwens: we willen gewoon even praten. Vergeet de opnameapparatuur.

[...]

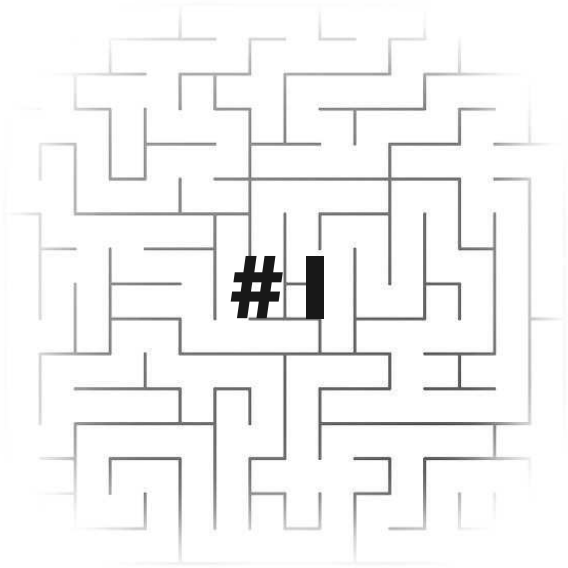
Kijk, ik snap dat je veel hebt doorgemaakt de laatste uren. Je wilt vast weer snel terug naar je vrienden, dus hoe sneller we dit afhandelen, hoe eerder je van me af bent.

Cleo Vermassen: Oké dan. Al denk ik niet dat ik veel weet wat het onderzoek kan helpen.

Rechercheur Olmers: Dat geeft niet. We zullen eenvoudig beginnen om je geheugen op te frissen. Dus: wie van de overlevenden heeft als laatste het lab verlaten?

Cleo Vermassen: Dat kan ik me echt niet herinneren. Waarom is dat belangrijk?

Rechercheur Olmers: De deur was gebarricadeerd aan de buitenkant en de brand is overduidelijk amateuristisch aangestoken, daarom is het belangrijk. Probeer het je te herinneren, Cleo.

Mijn iPhone ligt in de wc-pot.

Even staarde ik naar de bubbels die aan de randen van mijn hoesje ontsnaptten. Het voelde alsof ik een man zag verdrinken, happend naar adem, en ik helemaal niets deed behalve kijken. En toen stopten de luchtballen.

Fack!

Met een reeks vloeken schoot ik in actie. Ik balanceerde het dienblad zo goed ik kon op mijn knie en liet me zakken, zakken, zakken totdat ik mijn arm in de pot kon steken. Ik aarzelde een seconde, huiverend van wat ik op het punt stond te doen.

Als ik nu thuis was – waar mijn moeder de toiletspot twee keer per week rigoureuus onder handen nam – dan zou ik niet twijfelen. Vieze handen kan je namelijk gratis en voor niets wassen, maar een nieuwe iPhone?

Dat kost een rib uit je lijf.

Alleen was ik natuurlijk niet thuis, ik was op school: de Hogeschool Vrijdsene. Sinds ze de toiletten hier genderneutraal gemaakt hadden, waren ze nog net iets onfrisser dan voorheen. Toch stond ik in dat veel te nauwe hokje met een dienblad vol cafetaria-eten naar een drenkeling van honderden euro's te sta-

ren. Dat deed extra veel pijn aangezien ik eerder die dag al vijfhonderdtwintig euro van mijn studiebeurs had gespendeerd aan studieboeken.

Ik kan me écht geen nieuwe veroorloven.

Het moest maar. Ik rolde mijn mouw op en viste het toestel snel uit het water. Meteen knalde ik het potdeksel dicht zodat ik mijn dienblad erop kon zetten en de schade aan mijn iPhone kon opnemen. In een bakje met rijst leggen, zeggen ze wel eens, maar volgens mijn neef Ewout komen er dan minieme stofdeeltjes in het binnenwerk die je er nooit meer uitkrijgt.

Zuchtend deed ik wat ik kon met wat wc-papier, me voornemens om Ewout later om advies te vragen, en toen ging ik er voorlopig maar even mee onder de handdroger staan. Ik ving een glimp van mezelf op in de spiegel en kon wel huilen.

Dag elf en daar stond ik dan tijdens mijn lunchpauze toiletwater van mijn mobieltje te blazen als 's werelds grootste loser. Na een tweetal minuten was de ergste nattigheid opgedroogd en ging ik terug naar het wc-hokje om mijn dienblad op te halen. Het broodje filet americain en de beker cola stonden onaangevoerd te balanceren op de pot.

Was ik echt van plan geweest hier te eten, in mijn eentje, op het toilet? Als ik zo'n scène op televisie zag, vond ik het altijd nogal overdreven dat mensen dit deden. Melodramatisch, zelfs. Maar ik had niemand om bij aan tafel te schuiven en ik...

Die kantine was gewoon zo overweldigend.

Luid. Druk. Vechten voor een plaatsje. Plakkerige vlekken op de vloer. En dan natuurlijk het verpletterende gevoel van eenzaamheid, ook hallo.

Ik propte het broodje filet americain in mijn schoudertas en liet het dienblad achter, slurpend aan mijn cola, terwijl ik de toiletruimte verliet en plechtig aan mezelf beloofde dat ik hier voortaan alleen nog maar naartoe kwam als ik echt een wc nodig had, in plaats van een eetplek.

Waarom bestaat er geen EHBO voor smartphones? *The next best thing* was mijn ICT-nerd-neef Ewout opbellen, maar met mijn verpieterde iPhone kon ik hem natuurlijk niet bereiken.

Net toen ik een wanhopige kreun slaakte, zag ik iemand van Ewouts studievereniging door de hal slenteren met opgerolde posters onder zijn arm.

‘Hé, heb jij Ewout gezien?’

‘Check de Zuil.’

‘Thanks!’ Op een draffe rende ik naar buiten. Het binnenpleintje van de Hogeschool Vrijdsene leek in het grijze herfstweer wel een filmset die de Sovjet-Unie moest voorstellen, allemaal beton en bewakingscamera’s.

Toen ik hier op de Open Dag aan het begin van de zomer was, leek het een magische, volwassen, vrije plek waar ik hoopte een hele vriendengroep te hebben om allemaal intelligente discussies mee te voeren en tijdens tussenuren in het studentencafé rond te hangen.

Maar nu ik hier was...

Iets verderop was er een plantsoentje met enkele bomen dat recenter was aangelegd. Ik spotte Ewout zoals beloofd aan de

Zuil; een betonnen pilaar waar iedereen van de hogeschool posters en oproepjes mocht ophangen.

‘Ewout!’

Hij smeed een klodder behangplaksel over een Oktoberfest-poster en smeerde die goed uit waarna hij zich naar me toedraaide. ‘Ah, Cleo! Daar ben je. Had je gisteren niet gezien.’ Hij leek oprecht blij om me te zien, maar natuurlijk wist ik dat dat vooral zo was omdat mijn tante hem gevraagd had een oogje in het zeil te houden tijdens mijn eerste maand op de hogeschool. Vandaag kwam dat goed van pas.

‘Ewout, mijn mobieltje is in het water gevallen,’ bekende ik met een pruillip. Ik stak het toestel naar hem uit en hij nam het aan.

‘En met water bedoel je een vijver? De zee? Een oceaan?’

‘Ehm, de wilde wateren van de wc op de tweede verdieping?’

Hij grijnsde. ‘Nice.’ Tot mijn verbazing gaf hij m’n iPhone meteen weer terug. ‘Niets mee doen, gewoon een nacht op een warme, droge plek leggen en 24 uur laten liggen waar ‘ie ligt. En een schietgebedje doen,’ voegde hij er met een lach aan toe. ‘Hé, nu je hier toch bent, hou dat hoekje even vast, wil je?’

Ik hielp hem met de laatste poster toen ik vlak daarnaast een advertentie spotte die duidelijk al enkele dagen in weer en wind op de Zuil kleefde.

Het witte A4’tje was helemaal gebobbeld van de regen en de tekst was iets uitgelopen, maar nog goed leesbaar:

STUDENTENBIJBAAN VOLLEDIGE HERFSTVAKANTIE*

Minimumloon/dag + € 2000 bonus.

18+, m/v, ervaring niet vereist.

Aanmelden bij dr. Giamotto t/m 13/10.

Sollicitatietest vrij. 14/10, 8 u. – 16 u., D202.

*(*incl. weekends)*

Wow.

Wat?

Tweeduizend euro? Daarmee kwam ik het studiejaar wel door. Het zou zo'n opluchting zijn voor mama als ik dat geld zou kunnen verdienen en ze zich geen zorgen meer hoefde te maken over de hoge kosten van mijn studie.

Misschien kon er dan zelfs nog wel een nieuwe smartphone vanaf!

Blijkbaar was ik niet de enige Vrijdsense student die er zo over dacht, want van de afscheurstrookjes met contactgegevens erop was er nog maar eentje over. Net toen ik ernaar reikte, deed een andere hand dat ook. Ik keek opzij in de blauwgrijze ogen van een jongen die verbaasd zijn hand terugtrok – het afscheurstrookje achterlatend, wapperend in de oktoberwind.

'Sorry, wilde jij 'm?' vroeg de blauwogige, bruinharige jongen.

'Oh, h, ja. Maar jij was eerst, denk ik.'

'*Ladies first,*' gebaarde hij met een ironische hoffelijkheid naar het strookje.

'Nee echt, neem maar! Ik zou die baan waarschijnlijk toch niet krijgen, ik ben nog maar z...' We maakten oogcontact en moesten allebei een beetje glimlachen. Aan hoe overdreven beleefd we ons gedroegen, zou je bijna denken dat we Brits waren. Toen scheurde de jongen het strookje af, keek er een seconde naar, en overhandigde het aan mij.

'Heb je dat zo snel onthouden dan?' vroeg ik ietwat sceptisch.

De jongen haalde zijn schouders op. 'Goed geheugen.'

'Waarom wilde je het strookje dan überhaupt?'

Nog een schouderophalen. 'Succes met de sollicitatieprocedure. Klinkt intens.'

'Ja, best wel,' gaf ik toe. Fronsend las ik de advertentie nog eens door. Achttien-plus. Om wat voor baan ging dit eigenlijk? Zelf werd ik pas achttien aan het einde van deze maand, vlak voor de start van de herfstvakantie. Hopelijk was dat geen probleem voor die dr. Giamotto. 'Nou, jij ook succes,' zei ik zonder het te menen. Ik had dat baantje echt, écht nodig. 'Maar dat lukt

vast wel met dat goede geheugen van je.' Grappend tikte ik op mijn eigen blonde hoofd, me opeens erg bewust van de manier waarop de wind mijn krullerige bob op een baal hooi deed lijken.

Hij keek me recht aan, zijn blauwe ogen sprankelend van ondeugd: 'Een meisje met een klodder lijm op haar gezicht vergeet je niet zo snel. Je hebt iets, precies daar...'

Hij veegde illustratief langs zijn eigen mond om aan te duiden waar de lijm zich bevond. Gehaast haalde ik mijn mouw over mijn gezicht. Bah, lijm! En hier zat ik me druk te maken om mijn kapsel.

Met één opgetrokken wenkbrauw, maar zonder verder nog iets te zeggen, draaide de jongen zich om en verdween hij door een wervelwind van dorre bladeren.

'Flirtalarm,' zei Ewout met een zangerig, vrouwelijk stemmetje zodra de jongen buiten gehoorsafstand was.

Ik rolde met mijn ogen. 'Ja hoor, strijden om hetzelfde vakantiebaantje, mega romantisch.' Snel veranderde ik van onderwerp: 'Ken jij die dokter Giamotto trouwens? Is dat een professor, denk je?'

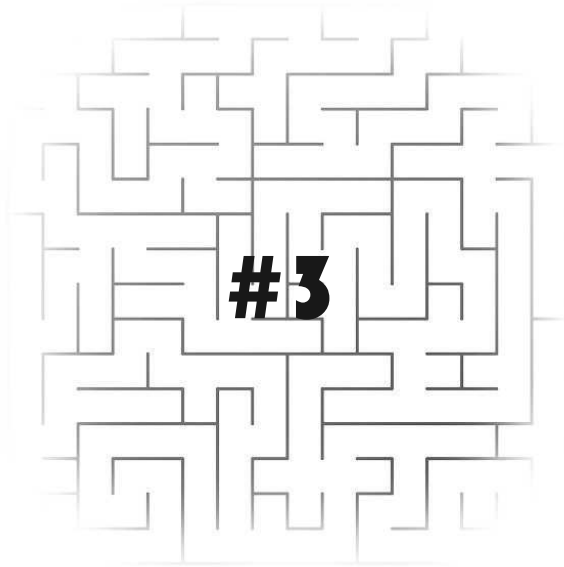
'Giamotto, Giamotto... Is dat niet die rare kwibus van Wereldreligie? Bril, sikje, nogal h, rond postuur?'

'Die man in dat beige kostuum die op een Laaglandse versie van Pavarotti lijkt?'

'Ja, die! Denk ik.'

Nou, een docent Wereldreligie klonk vrij onschuldig, ondanks die eis dat je meerderjarig moest zijn. En tweeduizend euro...

Ik moest die vakantiebaan hebben, koste wat kost.

Meteen na de les ging ik me aanmelden bij dr. Giamotto.

Ewout wist me te vertellen dat de faculteit Religiewetenschappen aan de andere kant van de campus lag. Ik zette er stevig de pas in, hopend hem te pakken te krijgen voor hij het gure weer trotseerde om naar huis te gaan.

Er zat al een ander meisje te wachten op de vensterbank tegenover dr. Giamotto's kantoortje. *Fack*, concurrentie. Ze droeg een lange, kleurrijke rok met eclectische print en leren laarsjes, die ze opgetrokken op de verwarming onder het raam had gezet. Voetverwarming, slim.

Op haar pols was een kleine tatoeage te zien: een liggende acht – zo'n typisch oneindigheidssymbool – waaruit één verticale en twee horizontale streepjes groeiden. Die variant had ik nog nooit gezien. Ik ging naast haar staan, volledig bereid om de wachttijd in ongemakkelijke stilte door te brengen, totdat het meisje zelf een gesprek begon.

'Wacht je ook op dr. Giamotto?' vroeg ze in een stem die me aan Luna Lovegood deed denken. Ergens had ze daar ook wel iets van weg, al was het haar van dit meisje ongeveer de lengte van het mijne, lichtbruin en piekerig.

En droeg ze geen oorbellen van radijsjes.

‘Ja, klopt. Ben jij hier ook voor die bijbaan?’

Ze knikte. ‘Dr. G is mijn professor voor Esoterische Studies. Hij heeft me persoonlijk uitgenodigd om deel te nemen aan de selectieprocedure, dus hier ben ik dan.’

‘Oh,’ antwoordde ik alleen maar. Oké, ik kon die baan officieel op mijn buik schrijven. Mijn concurrentie bestond alvast uit een jongen met een fotografisch geheugen en een meisje dat een persoonlijke band had met de docent. Hoe maakte ik dan kans? Ik was nog niet eens achttien, en dat was een basisvereiste.

‘Ik ben Hadewig,’ zei ze vriendelijk.

‘Cleo,’ stelde ik mezelf voor. Precies op dat moment kwam een jongen het kantoor uit en ging Hadewig naar binnen. Een kwartier later stapte ze weer de gang op met een zilveren pen achter haar oor gestoken en een brede glimlach op haar gezicht: ‘Je gaat dr. G vast graag mogen. Succes!’

Waarom deed ik zelfs nog moeite? Toch rechtte ik mijn rug en stapte ik naar binnen met de moed der wanhoop.

‘Dokter Giamotto?’

Hij bleef zitten achter zijn bureau – wat was die man enorm- en gebaarde dat ik plaats mocht nemen op de stoel tegenover hem. Ondanks het feit dat het volop herfst was, droeg hij een driedelig kostuum in een lichtgele tint die me deed denken aan de keukenmuren van ons eerste huis, toen papa nog bij ons woonde.

Zijn stropdas met paisley-print deed hem nog meer op een operazanger lijken. Excentriek. Maar hij zag er best wel aardig uit.

Ik legde mijn jas over de stoelleuning en ging zitten.

Hij zei niets.

Moest ik iets zeggen dan? ‘Ik ben Cleo Vermassen.’

Stilte.

‘Ik ben hier voor de vacature?’

Zwijgend leunde hij achterover in zijn bureaustoel, zijn handen over zijn omvangrijke buik geslagen.

‘Uh, ik weet niet wat de baan precies inhoudt, maar ik ben enorm gemotiveerd.’ *Gemotiveerd om 2000 euro te verdienen, ja.* Nog steeds keek hij me aan zonder een woord te zeggen. Het was niet dreigend of zo - daarvoor leek hij te veel op een jongere, Italiaanse versie van de kerstman - maar het had toch een intimiderend effect. Dus bleef ik maar praten: ‘Misschien is het wel belangrijk om te weten dat ik technisch gezien nog geen achttien ben. Ik ben over een paar weken jarig, dus wanneer de herfstvakantie van start gaat, ben ik officieel meerderjarig. Maar nu nog niet. Hopelijk is dat geen probleem want ik zou echt graag de kans willen krijgen om te bewijzen dat ik ...’

‘Heel erg gemotiveerd ben?’ vulde hij mijn zin aan met een glimlach. Het was het eerste wat hij tegen me zei. Zoals ik zonet geïntimideerd was door zijn stilzwijgen, schrok ik nu van zijn woorden.

‘Precies,’ stamelde ik.

‘Goed dan, vertel me eens: geloof jij in het leven na de dood?’

Ik keek argwanend om me heen, alsof ik verwachtte dat iemand me aan het filmen was om daarna dit bizarre gesprek op YouTube te zetten. ‘Is dat relevant?’

‘Doe me een plezier en denk even mee.’

Tja, hij was natuurlijk wel een professor Wereldreligie en Esoterische Studies, voor hem was dit misschien net zo’n normale vraag als ‘Wat zijn je hobby’s?’

‘Ik geloof wel dat er ergens een plek is waar je ziel of je energie naartoe gaat wanneer je sterft. En hopelijk staat er iets tegenover als je je goed gedragen hebt op aarde.’ Ik besepte opeens dat dat wel erg hooghartig klonk en lachte ongemakkelijk: ‘Anders is het zo’n beetje als elke dag naar de les komen en alsnog een onvoldoende halen voor je examen.’ Mijn poging tot een grapje leek in goede aarde te vallen, maar niet omdat ik nou zo’n komisch talent was.

Hij leek eerder geïntrigeerd door mijn antwoord. Maar wat had dat in hemelsnaam met vakantiewerk te maken?

‘Interessant, interessant. Je spreekt dus van een zekere quid pro quo, als het ware? Voor goed gedrag op aarde hoort verlossing en vredige gelukzaligheid in het hiernamaals?’

‘Zoiets ja.’ Eerlijk gezegd had ik er nooit zo ver over nagedacht. Maar het klonk aannemelijk genoegom mee in te stemmen.

Dr. Giamotto klapte tevreden in zijn handen. ‘Prima signorina, ik weet genoeg. Meld je morgen om acht uur in aula D202 en breng deze pen mee – die heb je nodig voor de test.’

‘Oké.’

Hij overhandigde me een paarse balpen, die glinsterde alsof er Swarovski-kristalletjes in verwerkt zaten. Toch leek het verder een doodnormale pen. Waarom moest ik die dan zo nodig gebruiken voor de test? Dr. G wist dan misschien wel genoeg maar ik had nog wel wat vragen: ‘Hoe zit het dan met de les? Ik heb morgen de hele dag college.’

‘Geen zorgen, Cleo. Ik bezorg al je docenten een afwezigheidsbriefje,’ zei hij geruststellend.

‘Oh! Dat is dan geregeld, denk ik. En dan wordt ook duidelijk wat het werk precies inhoudt?’

‘Vanzelfsprekend.’

Ik wist weinig meer dan zonet, maar kreeg het gevoel dat deze sollicitatie hoe dan ook voorbij was. En ik wilde het natuurlijk niet verpesten door te veel vragen te stellen. ‘Nou, enorm bedankt voor deze kans.’

Met de pen stevig vast in mijn hand verliet ik het kantoor. Alleen wetend dat me morgen een urenlange test te wachten stond, waarvoor ik niet kon studeren. *Ik krijg zo het gevoel dat Platzak en Vriendloos er een speelkameraadje bij krijgen: Faalangst*, bedacht ik met een zucht.

Bewijsstuk II

Van: giamotto_m@uvrijsdene.net

Aan: vickymalpertuis@exthreaveninc.com

! e-mail gemarkeerd als urgent

Vicky

In bijlage de codes van de uitgedeelde digipennen. Zorg er a.u.b. voor dat ze tijdig verbonden worden met het evaluatiesysteem. Ik heb meneer van Kamp beloofd hem de resultaten te bezorgen zodra de test is afgelopen.

Uiterlijk 16.00 uur!

[BIJLAGE: Codelijst 7.xls]

Migliori saluti

Doctor Marco Giamotto

PHD Eso-technologie

Gedelegeerd Bestuurder Exthreaven Inc. Benelux

Ik stond om kwart voor acht bij aula D202. Aangezien ik nog steeds geen werkend mobieltje had, had ik mijn oude horloge uit mijn nachtkastje opgeduikeld. Het was zo'n klassiek model met een zwart, leren bandje. Ik had het zes jaar eerder voor mijn communie gekregen, maar eigenlijk droeg ik het alleen tijdens examens, wanneer ik de tijd in de gaten wilde houden. Mijn parsepen had ik natuurlijk ook bij me. Klik in, klik uit, klik in, klik uit.

'Kun je daarmee ophouden?' Ewout was met me meegekomen en zat met gekruiste benen op de grond, een studieboek op zijn knieën.

'Je hoeft niet te blijven wachten, hoor.'

'Toch niets beter te doen.'

'Om kwart voor acht 's ochtends? Wat dacht je van slapen?' Ik onderdrukte een geeuw. Ik was al uren uit de veren, puur van de stress voor deze mysterieuze test. Oké, en door de koffie. Grotendeels de koffie. Dat slappe spul uit de kantine had weinig smaak, maar bevatte meer dan genoeg cafeïne.

Ewout keek me aan vanuit kikkerperspectief en sloeg zijn boek dicht:

'Ik vertrouw dit hele vakantiebaangedoe gewoon niet hele-

maal. Achttien-plus... Heb je het er eigenlijk met tante Els over gehad?’

Zijn tante Els was natuurlijk mijn moeder. En nee, ik had niets tegen mama gezegd, en wel met een goede reden: ‘Ik wil niet dat ze uitkijkt naar dat loon en dat ik dan niet slaag voor die test. Op dit moment is tweeduizend euro veel geld voor ons.’

Ooit, in de tijd dat ik mijn inmiddels verdrongen iPhone als kerstcadeau had gekregen van papa, was 2000 euro nog niet eens de helft van hun maandelijkse inkomsten geweest. Nu was het een fortuin. Hoeveel er kan veranderen op twee jaar tijd...

Ewout keek langs me naar het einde van de hal en schoot opeens recht overeind, waarna hij zijn studieboek al achteruit wandelend in zijn rugzak propte: ‘Je hebt volkomen gelijk, Cleo. Je bent een grote meid. Succes!’ En weg was hij, de andere kant op.

What the ...

De reden van Ewouts abrupte vertrek stond al snel achter me: de jongen van de Zuil. ‘Goeiemorgen,’ zei hij terwijl hij zich langs de muur naar beneden liet glijden en op de grond ging zitten.

Wat is dat nou met hogeschooljongens die op de vloer neerploffen zodra ze de kans krijgen? Blijf eens twee minuten rechtop staan! Ik schonk hem als begroeting een benepen glimlachje – zo eentje van ‘Ik ken je niet echt, toch hallo’ - maar daar moest hij niets van weten.

‘Heb je die lijm er nog afgekregen of is je mond dichtgeplakt? Ik zei goeiemorgen, zou je eraan doodgaan als je goeiemorgen terugzegt?’ Hij zei het plagerig, alsof hij gewoon een reactie wilde uitlokken, maar ik klapte dicht en kon alleen nog maar ‘Ook goeiemorgen’ sputteren.

De jongen schudde zijn hoofd en lachte snuivend.

Hallo vernedering, mijn oude vriend. Fijn dat je weer terug bent!

Gelukkig vulde de hal zich snel met alle andere sollicitanten. En het waren er veel. Twintig, vijfentwintig, ik telde er 33 en dat bezorgde me bijna een paniekaanval. Om de stress te verlichten, klikte ik de pen weer in en uit.

Klik in, klik uit, klik in, klik uit, klik in.

Een hand tegen mijn hand. Net zoals bij de Zuil. Hij stond weer rechtovereind, keek langs me, en zei: 'Relax. Kijk eens goed naar al die mensen. Wat zie je?'

'Meer concurrentie dan ik aankan?'

'Kijk beter, Sticky.'

'Noemde je me nou net *Sticky*?'

Zijn glimlach was spottend en flirtend en plagend en warm en ...

'Ik zei toch al dat ik je niet zou vergeten,' zei hij betweterig. 'Ga je nou nog kijken, of hoe zit het?'

Ik ademde diep in en uit en keek ... Velen van de aanwezigen hadden net als ik de pen die dr. Giamotto ons gegeven had in de aanslag. Alsof het hen lid maakte van deze club – alsof het hun aanwezigheid verklaarde, rechtvaardigde.

Ik keek naar de kleuren. Donkerblauw, zwart, paars, wit. Veel donkerblauw. Vrij veel zwart, ook. Weinig wit en paars.

'Denk je dat het iets zegt?' vroeg ik.

'Tuurlijk, het is een kleurcode. Jij hebt een paars exemplaar, net als drie andere meisjes en één andere jongen. Volgens mij zijn enkel *zij* je concurrentie. Dan valt het ineens stukken mee, toch?'

Ik moest toegeven dat zijn logica wel ergens op sloeg. Soort van. Had hij daarom al die tijd op de grond gezeten – zodat hij makkelijker kon observeren wat iedereen in z'n handen hield? Of het nu waar was of niet, voor mijn eigen gemoedsrust wilde ik best even meespelen en geloven dat de pennen een geheime kleurcode bevatten. 'Oké dan, welke kleur heb jij?'

De jongen richtte zijn blik op me en hield vlak langs zijn gezicht zijn pen omhoog alsof hij die net uit een hoge hoed getoerd had. Zilver. De enige in de groep, voor zover ik kon zien.

'Dus jij hebt geen concurrentie,' concludeerde ik.

'Dat zou ik niet zeggen.'

Precies op dat moment kwam een langbenig meisje met Mid-

den-Oosterse of misschien Indische trekken naast ons staan. Ze schonk me een wilde glimlach, alsof we beste vriendinnen waren die elkaar tijdens een avondje stappen toevallig tegenkwamen, en zwiepte haar ravenzwarte haar naar achteren. 'Welke kleur pen heb jij?' vroeg ze onomwonden. Aha, nog iemand die het pennenriedeltje ontrafeld had. De jongen van de Zuil zou nog wel eens gelijk kunnen krijgen.

'Paars,' antwoordde ik.

'Zwart,' zei ze zelf, uiterst tevreden.

'Zilver,' vulde Zuiljongen aan.

Meteen richtte het meisje zich tot hem, haar gezichtsuitdrukking defensief en haar woorden zelfs aanvallend.] Wie heeft *jou* iets gevraagd? Dit gesprek is tussen *sexy people only*.

Met zijn handen omhooggehouden als blijk van overgave deed hij een stapje achteruit. Daarop keerde haar wilde glimlach – die blijkbaar alleen voor mij was bedoeld – weer terug.

'Ik ben Zizi,' zei ze. 'Mijn echte naam is Zhivanna, maar dat kan niemand uitspreken, dus...'

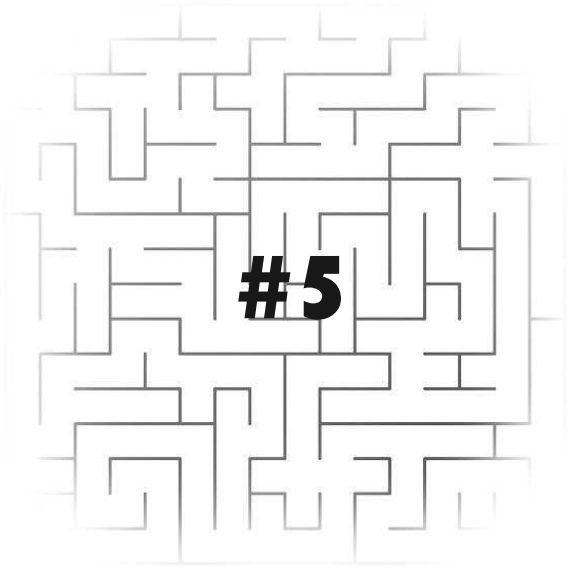
'Ja hoor, reuzemoeilijk voor ons dreuzels, *Sjivanna*,' mompelde Zuiljongen sarcastisch achter haar rug.

'Zie? Zelfs betweter-bolleboos daar kan het niet. Zeg dus maar Zizi en bespaar jezelf de vernedering.'

Opeens besepte ik dat ik *zijn* naam nog steeds niet kende, maar het leek me niet het goede moment om ernaar te vragen.

'Ik ben Cleo.'

Daarop keek Zuiljongen op. Ook hij wist tot nu toe mijn naam nog niet. Het was in elk geval niet 'Sticky.' Ik vroeg me af wat hij van mijn naam vond. Was dat gek? Ik kreeg niet veel tijd om erbij stil te staan. De deur van aula D202 ging open. De test begon.

Ondanks de chaotische drukte bij het naar binnen gaan, eindigde ik tijdens de test toch in een 'Zizi en Zuiljongen'-sandwich. Er zat een lege plek tussen ons in zodat we niet van elkaar konden afkijken, maar toen dr. Giamotto even niet keek, leunde ik stiekem een stukje naar rechts in de hoop dat ik kon zien welke naam hij bovenaan het stapeltje papier schreef.

Fack, te ver! Bijna schoof ik van mijn stoel. Dat zou weer heerlijk gênant geweest zijn. Tot mijn grote afgrijzen zag Zuiljongen mijn blunder – hij onderdrukte een lach terwijl hij me zonder me aan te kijken een amper zichtbare *thumbs up* gaf.

Ik beet op mijn lip. Ditmaal niet van schaamte, maar omdat ik door zijn reactie eigenlijk wel om mijn eigen onhandigheid kon lachen. In het gedempte gefluister voor de absolute stilte van de test, leken die kleine uitglijder en zijn relaxte reactie erop uitzonderlijk hilarisch.

Toch hield ik mijn lach in en waagde ik geen tweede poging. Het risico om gediskwalificeerd te worden en zo mijn kans op tweeduizend euro mis te lopen, was het niet waard. Misschien moest ik straks maar gewoon vragen wat zijn naam was.

Je weet wel, Cleo, zoals een normaal persoon zou doen?

Mijn eigen naam schreef ik alvast netjes op met de paarse pen vol kristalletjes. Vervolgens deed ik mijn horloge af en legde die voor me op het uitschuifbare tafeltje. De tijd tikte weg terwijl dr. Giamotto met lome passen de enveloppen met vragen uitdeelde, die we nog niet mochten openen. Ik maakte van die paar minuten gebruik om Hadewig te zoeken tussen al die onbekende gezichten.

Haar kleurige sjaal en piekerige kapsel, vandaag in bedwang gehouden door twee speldjes aan de zijanten van haar hoofd, waren niet moeilijk te ontdekken. Ze zag me kijken en zwaaide. Ingetogen zwaaide ik terug.

Misschien hield ik, zelfs als ik de baan niet kreeg, toch een vriendin over aan deze bizarre sollicitatieprocedure. Dat deed me – samen met de opgestoken duim van Zuiljongen – iets relaxter in mijn stoel zitten. Want waren hij en Zizi eigenlijk ook geen potentiële vrienden? Misschien niet van elkaar, maar wel van mij?

Gisteren in de put op de pot, vandaag omringd door sociale én financiële mogelijkheden. Dat heet nou vooruitgang!

Verder was de groep enorm divers. Iets meer meisjes dan jongens, maar van de meest uiteenlopende types: sportief, Marvel-sweater, met hoofddoek, zware make-up, sproeterig, gothic, trendy gekleed, met regenboogdreadlocks. Ik lette extra op de kleur van ieders pen en dan vooral op degenen met een paars exemplaar. Maar aan de achterkant van iemands hoofd kon ik natuurlijk weinig afleiden.

‘Goed, jongens en meisjes, heeft iedereen zijn of haar pen?’ riep dr. Giamotto iedereen tot de orde. Er werd instemmend grompeld, hier en daar iets te enthousiast ‘Ja!’ geroepen. Zuiljongen hield zijn pen omhoog als baby-Simba uit *The Lion King*.

Zizi rolde met haar ogen en mimedde ‘Wat een sukkel’ naar me.

Ik vond hem helemaal geen sukkel. Ik vond hem juist heel erg leuk. Maar toch glimlachte ik plichtmatig naar haar.

In gedachten hoorde ik mijn moeders stem: *Doe niet zo stijf en*

nerveus, Cleo. Maak vrienden, dat is heus niet zo moeilijk. Smiiiile.

'Dan mogen jullie nu beginnen!'

Ik scheurde het papieren zegel van de enveloppe los en staarde meteen verward naar de eerste opdrachtpagina. Het was een doolhof, zoals je ze wel eens in een doeboek voor kinderen ziet, maar dan vele malen ingewikkelder. Het had de vorm van een achthoek en de wegen en bochten waren erg klein afgebeeld. Een ietwat nerdy jongen die schuin voor me zat, haalde prompt een vergrootglas uit zijn broekzak (Hé? Wie heeft dat nou zomaar bij zich?) en begon het doolhof te bestuderen. Zuiljongen zette zijn zilveren pen op het papier alsof hij dit met zijn ogen dicht zou kunnen en Zizi naast me draaide de pagina zonder aarzelen om; zij begon alvast aan de volgende opdracht. Maar ik wilde het deel voor deel doen. Eerst dus maar dat doolhof ontcijferen.

Uiteindelijk – vloekend dat we alleen die pen met kristalletjes mochten gebruiken en geen potlood met gum – dacht ik net de juiste route gevonden te hebben, maar in het laatste gedeelte liep de weg alsnog dood.

Fack fack fack.

Er was inmiddels een uur verstreken, zag ik op mijn horloge. Ik moest verder naar de volgende opdracht, maar inmiddels stond het zweet me op het voorhoofd. Eigenlijk vergat ik helemaal dat dit een sollicitatie was; het voelde gewoon als 's werelds meest *random* test.

Nu wist ik eindelijk hoe al die *slackers* op de middelbare school zich voelden als ze na een jaar spijbelen weer opdoken om hun eindexamens te doen zonder ook maar de minste voorbereiding. Niet best, kan ik wel zeggen.

De tweede pagina stelde me voor nog een groter raadsel. Er stonden zes geïllustreerde mannetjes op – 2D-versies van reanimatiepoppen, zeg maar - die schijnbaar op het punt stonden om met elkaar te gaan vechten.

Huh?

Er stond geen vraag boven, dus wat wilden ze dan in hemels-

naam dat ik antwoordde? Ik keek vluchtig om me heen of de andere sollicitanten er net zo verloren bij zaten als ik. Sommigen waren naarstig aan het tekenen en schrijven, anderen tuurden voor zich uit of zaten met de handen in het haar.

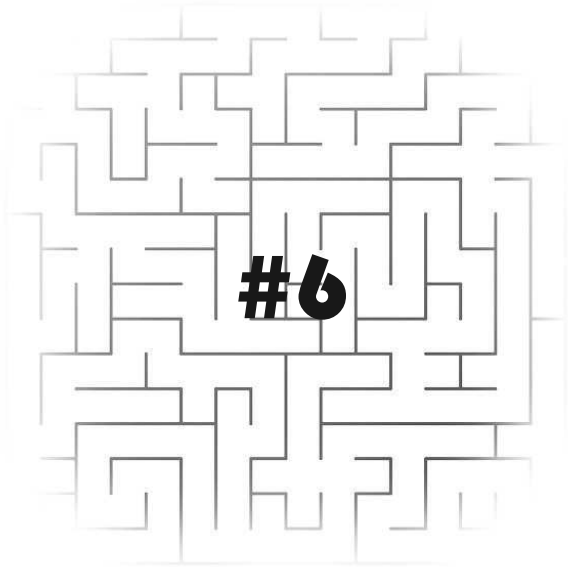
Eén jongen, ongeveer 1 uur en 15 minuten na de start van de test, wandelde naar buiten. Niet veel later dropen nog enkele mensen af. Hoe kleiner de groep werd, hoe groter mijn motivatie.

Je denkt te hard na, Cleo.

Ik blies alle stress uit mijn longen en begon opnieuw, de faalangst een kopje kleiner makend met elke aantekening die ik maakte, elke tekening die ik aanvulde, elke streep die ik al dan niet doordacht op papier zette.

En toen kwam ik bij de laatste pagina. Die bevatte een bekende open vraag: 'Geloof je in het hiernamaals? Licht toe.' Nu pas voelde de paarse pen écht goed in mijn hand. Hierop wist ik het antwoord. *Mijn* antwoord.

Ik schreef tot mijn vingertoppen gevoelloos waren en de middagbel rinkelde als een banshee die vlak naast mijn oor krijste. De eerste helft van de test was voorbij.

‘Cleo!’ Zizi tackelde me zowat toen ik naar buiten ging voor de lunch. Ze was anderhalve kop groter dan mijn één meter zes-tig (oké, negenenvijftig) dus als een hert dat in de koplampen kijkt, bevroor ik ter plaatse tot haar ruige begroeting voorbij was. Opnieuw werd ik getroffen door haar schoonheid – zelfs in de onflatterende tl-lampen van de hal zag ze eruit als een amazone op de catwalk.

Haar gespierde armen hielden me op mijn plek terwijl alle andere sollicitanten om ons heen naar de kantine dromden.

Te. Veel. Mensen.

‘Ga je mee het terrein af voor de lunch?’ vroeg ze toen de grootste drukte voorbij was. ‘Ik heb ook nog twee andere meisjes uitgenodigd: een blauwpen en een witpen. Volgens mij wordt het een groepsproject, dan lijkt het me handig om alvast wat andere veelbelovende kandidaten te leren kennen en elkaar te helpen waar we kunnen.’

‘Veelbelovend? Vind je mij veelbelovend dan?’

‘Nou, een andere paarspen zit bij me in de klas en die is niet een van de slimste, die gast met zijn Metallica-T-shirt zie ik niet zitten en een van de andere paarspennen is al afgedropen. Bo-

vendien, jouw outfit vond ik het leukst,' zei ze alsof dat een compleet gegronde reden was.

Ik keek naar beneden: een kort zwart rokje met dikke panty eronder en donkergroene All Stars die dringend aan vervanging toe waren, zeker ten opzichte van Zizi's glimmende sportschoenen. Onder mijn openhangende, grijze trui droeg ik een zwart shirtje dat ook niet veel bijzonders was.

Zelf had Zizi een strakke zwarte legging en oversized kaki trui aan met een gouden luipaardkop erop.

'Bedankt?' reageerde ik onzeker.

'Dus je komt mee?'

Achter haar zag ik Zuiljongen vrijwillig wat treuzelen met het inpakken van zijn spullen. We maakten oogcontact over Zizi's schouder heen en meteen wist ik dat het ook zijn intentie was geweest om de middagpauze met me door te brengen.

Een deel van me had niets liever gewild dan hem beter te leren kennen. Toch kon ik Zizi niet afwijzen.

'Klinkt goed! Maar we hebben nog geen zilverpen. Misschien kan die jongen die naast me zat ...'

'Ieuw, nee. Ik pleit tijdelijke testosteronallergie,' onderbrak Zizi me snel. Omdat ik haar niet-begrijpend aanstaarde, begon ze haar ongewone reactie uit te leggen. 'Het zit zo, Cleo – wij kunnen toch wel eerlijk tegen elkaar zijn, hé? Oké, ik ben bi maar mijn laatste ex was een jongen. Het gevolg daarvan is dat ik momenteel allergisch ben voor de geur van testosteron. *No boys*, dus. En zeker geen betweters zoals hij.'

Veronderstellend dat Zuiljongen ons bizarre gesprek had opgevangen, mimeerde ik 'sorry' naar hem toen we de hal uitwandelden.

Tegelijkertijd was ik enorm vereerd dat Zizi me had uitgenodigd en was ik benieuwd naar de andere meisjes die ze had geselecteerd als 'veelbelovend' – wat dat ook mocht inhouden. Het feit dat mijn selectie een beetje bij gebrek aan beter was gebeurd, verminderde de gelukkige gloed in mijn buik amper.

Het zou zo leuk zijn om weer ergens bij te horen.

Niet dat ik op de middelbare school nou Miss Popular was geweest, zeker niet nadat het na de scheiding van mijn ouders steeds moeilijker werd om kleren uit de nieuwe collectie te kopen en leuke dingen te doen na school. Maar zelfs toen was ik niet zó moederziel alleen geweest als hier in Vrijdene.

Zizi en ik trotseerden de oktoberstorm en wandelden dik ingepakt naar de lunchbar in een zijstraat bij het hogeschoolterrein. Ik was er nog nooit geweest, maar het zag er gezellig uit met al die Halloween-versieringen.

De twee andere sollicitanten die Zizi had uitgenodigd zaten aan een tafeltje in de hoek waarop een keramieken pompoen stond met een brandend kaarsje erin.

‘Dit zijn Lotte en Safiya.’

‘Cleo,’ stelde ik mezelf voor terwijl ik weinig elegant mijn sjaal van mijn blonde lokken probeerde los te rukken. Safiya was een van de meisjes met een hoofddoek die ik al eerder had gespot. Ze had een warme glimlach en perfecte make-up. De blush op haar jukbeenderen glom in het kaarslicht.

Lotte was gewoontjes, maar een echte spraakwaterval: ‘Hoe leuk was die test! Ik ben enorm benieuwd naar het tweede deel, dat zal vast een stuk moeilijker zijn. Ze moeten per slot van rekening het kaf van het koren kunnen scheiden. Maar wij zijn sowieso het koren, meiden! Hoe deden jullie het? Jullie zijn een zwartpen en een paarspen, toch?’

Zizi en ik keken elkaar ietwat overweldigd aan. ‘Eh, ja,’ antwoordde Zizi. ‘Maar zo makkelijk vond ik het nou niet. Dat doolhof heeft me heel wat hoofdbrekens gekost.’ Ik was opgelucht dat ik niet de enige was die daar niet uit was gekomen.

‘Hebben jullie het doolhof wel opgelost?’ vroeg Safiya. Haar stem was laag en betoverend – een ideale voorleesstem, hoorde ik meteen.

‘Ik niet,’ bekende Zizi.

‘Ik ook niet,’ zeiden Safiya en ik omstebeurt. Lotte keek ons

met grote ogen aan: 'Je moest het toch niet oplossen? Je moest toch een wiskundige analyse van de achthoek maken? Toch?' Paniekerig speurde ze onze gezichten af om in te schatten of we een grapje maakten. Dat was niet zo.

Zizi durfde dat als eerste te bekennen: 'Wiskundige analyse? Moest je niet gewoon de uitgang vinden?'

De rest van de lunch was Lotte stil. Ze at amper van haar tosti met ananas en leek diep in gedachten verzonken. Ik vroeg me af of alle blauwpennen net als zij wiskundeknobbels hadden, terwijl ik mijn salade met appel en spek opat.

Safiya vertelde ons intussen wat ze geantwoord had op de enige pagina die in kleur gedrukt was. Daarop stonden allerlei combinaties van kristallen afgebeeld, maar ook runen en een heleboel andere symbolen die ik niet kende. Blijkbaar kende ze daar wat van via haar studies, waarbij ze (net als Hadewig) al les kreeg van dr. Giamotto.

Na haar uitleg vond ik het iets minder vaag dan toen ik die vragen voorgeschoteld had gekregen, maar daar had ik achteraf gezien natuurlijk weinig aan.

Zizi deelde wat ze dacht dat de bedoeling van de vechtende reanimatiemannetjes was: om hun zwakke plekken aan te duiden en een aanvalsplan voor te stellen. Die zwakke plekken had ik niet aangeduid, maar ik had wel min of meer opgeschreven wat ik dacht dat er aan de hand was in de verschillende situaties en hoe die vreedzaam opgelost konden worden.

Geen idee of ik daarmee goed zat, maar het was het enige dat ik kon bedenken.

Tenslotte discussieerden we over de laatste vraag; de vraag die dr. Giamotto me ook al stelde tijdens het eerste interview: 'Geloof jij in het hiernamaals?'

Zelfs Lotte schoot weer een beetje wakker uit haar apathie.

'Ik niet,' zei ze stellig. 'Ik ben atheïstisch opgevoed en geloof alleen wat de wetenschap kan bewijzen. De Bijbel is niet meer dan een boeiend sprookje.'

Safiya, die moslima was, legde ons kort uit hoe dat in haar geloof in z'n werk ging: 'Wij geloven in Akhira, het Laatste Verblijf. Daar moet je verantwoording afleggen voor je daden in het aardse leven, vandaar dat wij deugdzaamheid heel belangrijk vinden.'

Dat kwam wel een beetje overeen met wat ik met dr. Giamotto besproken had. Grappig hoe verschillende overtuigingen in de basis toch meer overeenkomsten hebben dan je zou verwachten.

'Draag je daarom een hoofddoek? Vanwege deugdzaamheid?' vroeg Lotte weinig tactvol.

Safiya glimlachte onverstoord. 'Onder andere.'

'Nou, ik geloof in reïncarnatie,' zei Zizi. 'Dàt is pas iets waar karma iets mee kan. Bedriegende eikel in dit leven? Bam, nu ben je een inktvis.'

We waren het er allemaal over eens dat een bepaalde president met oranje huidskleur in zijn volgende leven wel eens als strontvlieg zou kunnen terugkeren. Zo eentje die veel te luid zoemt en steeds met zijn kop tegen het gesloten raam vliegt omdat hij naar buiten wil.

Na de lachbui vroeg Zizi wat ik had opgeschreven, maar ik werd gered door Safiya die aankondigde dat het hoog tijd was om af te rekenen en weer naar de hogeschool terug te gaan.

Eenmaal terug in aula D202, nam ik opnieuw plaats op mijn plek tussen Zizi en Zuiljongen in. Hij en ik keken elkaar aan en wensden elkaar woordeloos succes. Toen liet hij iets van zijn tafeltje vallen. Zijn zilveren pen rolde naar me toe.

Onmiddellijk boog ik me naar de grond om die op te rapen en hij deed hetzelfde, waardoor onze hoofden dicht bij elkaar kwamen.

'Begin bij het einde,' fluisterde hij.

'Wat?'

Hij sperde zijn blauwe ogen wat verder open om de nadruk te leggen op zijn woorden. 'Het doolhof.' Met een knipoog nam

hij zijn pen van me aan en ging hij weer rechtop zitten, alsof er niets was gebeurd.

‘Alles goed, Cleo?’ vroeg dr. Giamotto toen hij langs mijn tafeltje liep. Ik knikte en hij legde een nieuwe enveloppe met vragen voor me klaar. Nee, geen nieuwe vragen, merkte ik toen we het papieren zegel mochten losscheuren. Exact dezelfde vragen.

Hetzelfde doolhof.

Dezelfde vechtende reanimatiemannetjes.

Dezelfde kristallen, runen en symbolen.

En dezelfde vraag over het hiernamaals.

In de aula hoorden we her en der ‘Yes!’ maar ook heel veel gekreun. Vijf mensen wierpen spontaan de handdoek in de ring - die zagen het vast niet zitten om hun middag te verspillen met het herhalen van hun fouten. Toen waren we nog met een stuk of vijftien, dacht ik. Hadewig was er nog. Safiya ook, maar Lotte was vertrokken.

Ik had tijdens de middagpauze in de lunchbar veel opgestoken over de onderdelen waar ik zelf niet veel van wist, en dan die tip van Zuiljongen... Hoe wist hij dat we wéér een doolhof zouden moeten oplossen? Ik keek voorzichtig even opzij. Bruin haar, blauwgrijze ogen, antracietgrijze sweater, zilveren pen. God, wat wilde ik zijn naam graag weten.

En toen begon ik bij het einde, precies zoals hij me had toegefluisterd.

De zon begon al te zakken toen we de aula eindelijk verlieten. Dr. Giamotto haalde de vragen en antwoorden op en legde ze op een rommelige stapel op zijn bureau, waarna hij verklaarde dat de geselecteerde sollicitanten persoonlijk verwittigd zouden worden en dat we mochten gaan.

Zizi moest rennen, want binnen een halfuur begon haar CrossFit-les. Dat gaf Zuiljongen en mij eindelijk de kans even met elkaar te praten terwijl we onze spullen inpakten. Een nerveus gewriemel in mijn maag deed mijn hart sneller slaan. De adrenaline van de test was dan wel weggezakt, toch zinderde er nog iets binnenin me.

‘Eh, nog bedankt nog voor die doolhoftip. Je hebt mijn hachje gered, denk ik.’

‘Welke doolhoftip?’ Hij trok één van zijn donkere wenkbrauwen hoog op, alsof hij niet wist waarover ik het had. Meteen verstijfde ik: wat was het dom van me om hem hier, omringd door onze concurrentie, te confronteren met het feit dat hij had helpen valsspelen! Maar viel het gesprek met Zizi, Lotte en Safiya tijdens de lunch dan ook onder valsspelen? Mijn spanning opmerkend, boog hij -zonder me aan te raken- naar me toe.

'Relax, Sticky, het was de bedoeling van de test dat we onder de middagpauze informatie met elkaar zouden uitwisselen. Vermoedelijk om te zien wie goed kan observeren en wie het beste in teamverband kan werken. Vandaar dat we twee keer dezelfde vragen kregen.'

'Daarom was het dezelfde test?'

'Yup. Tenminste, da's mijn gok.'

'Je bent best goed in al deze dingen,' zei ik.

'Deze dingen? Academisch gedoe, bedoel je?'

'Ja, wat studeer je eigenlijk?'

'Ik studeer niet.'

'Huh? Hoe bedoel je, wat doe je hier dan?'

Hij haalde nonchalant zijn schouders op: 'Er stond niets in de advertentie over dat je student moest zijn, toch?' Na die verklaring zwierde hij zijn rugzak op zijn rug en liep hij van me weg.

Als ik zijn naam nog te weten wilde komen, was het nu of nooit. 'Hé, wacht op mij.'

Met een zelfingenomen glimlach wierp hij een blik over zijn schouder, zijn kin naar me opheffend: 'Haast je dan, Sticky.'

'Houd een beetje rekening met mijn korte beentjes, ja,' zei ik luchtig toen ik hem had ingehaald. Dat leverde me een slome glimlach op, die versterkt werd door het ondeugend fonkelen van zijn blauwe ogen.

Opeens begreep ik waarom Ewout zich net zo snel uit de voeten gemaakt had. Dus stak ik half voor de grap, half serieus mijn hand naar hem uit: 'We zijn nog steeds niet formeel aan elkaar voorgesteld. Ik ben Cleo.'

'Ik doe niet aan formeel,' plaagde hij terwijl hij richting de uitgang ging. 'Try again.' Helemaal van m'n stuk gebracht, bleef ik als aan de grond genageld staan. Dat overkwam me nou altijd als iets niet precies ging zoals ik verwacht had: dan bevroor ik gewoon als een ijspegel en maakte mijn brein kortsluiting totdat iets of iemand het weer op gang bracht.

Dat maakte de omgang met jongens er dus echt niet makkelijk-

ker op. Eigenlijk kon ik wat het mannelijke geslacht betrof alleen goed overweg met Ewout, en hij was familie.

Dus vroeg ik mezelf af: *wat zou ik doen als dit Ewout was?*

Aha. Ik viste zijn portefeuille uit de achterzak van zijn jeans.

‘Hé!’ Zuiljongen draaide zich meteen om met zijn handen op zijn kont alsof hij die wilde beschermen.

Ik hield de portefeuille speels omhoog; mijn jachttrofee. ‘Als je niet wilt dat ik ook je pasfoto zie, zal je nu toch echt je naam moeten opbiechten.’

Hij vernauwde zijn ogen naar me – een cowboyblik: ‘Ik heb je duidelijk onderschat, Sticky.’

‘Cleo!’ riep ik lachend door de gang. ‘Mijn naam is Cleo!’ Maar stiekem vond ik het geweldig dat hij een koosnaampje voor me had. Zelfs al was het dan niet bepaald flatterend.

‘Hmm. Je *sticky fingers* vertellen een ander verhaal,’ wees hij naar zijn gejatte portefeuille.

Maar ik gaf niet op: ‘Ik ga kijken ...’ Tergend traag vouwde ik het warme, zwarte leer open, maar toen schoot hij ineens snel naar voren en griste hij het ding uit mijn handen.

‘Oké, oké, ik geef me over! Presley, mijn naam is Presley.’

‘Presley? Zoals...’

Hij richtte zijn vinger op me als een ongeladen pistool: ‘Hé, wees blij dat ze me niet Elvis genoemd hebben.’

‘Nou, *thank you very much* dat je je eindelijk aan me voorstelt,’ zei ik in mijn beste Elvis-imitatie.

Hij rolde goedlachs met zijn ogen. ‘Hilarisch, Sticky. Superorigineel.’

We gingen weer naast elkaar wandelen, richting de uitgang die uitkwam op het Sovjet-Unieplein. Buiten regende het pijpenstelen, wat hier nog wat rondhangen met Presley des te verleidelijker maakte. Ik wilde nog helemaal niet dat deze schooldag voorbij was.

Ondanks de lange en vermoeiende test had ik een geweldige dag gehad en meer gepraat en gelachen dan ik de afgelopen

drie weken voor mogelijk gehouden had. Ik had vriendinnen gemaakt en een interessante jongen ontmoet die alles als een spel zag. Een spel dat ik maar al te graag wilde meespelen, als ik daardoor in zijn nabijheid kon vertoeven.

Maar net zoals een regenbui, duurt ook goed weer niet voor eeuwig.

'Sticky, ik denk dat...'

Ik zag nog net hoe Presleys ogen opensperden van schrik en iets zwarts voor zijn gezicht verscheen, voor alles ook voor mij donker werd.

Happend naar adem en vechtend tegen de zwarte stof die om mijn hoofd knelde, viel ik naar achteren in een paar wachtende armen die zich beklemmend rond me sloten.

Adem. Ik krijg geen ...

'Help!' wilde ik roepen, maar de zwarte zak zat strak om mijn gezicht en die geur...

Een medicinale walm bedwelmde me, mijn voeten schopten nutteloos in het rond totdat ik helemaal niet meer kon vechten tegen... tegen...

Een pols met zwarte inkt, niet bewegend. Een grijsblauw oog,
doods starend.

Kannietbewegenkannietbewegenkannietbewegen.

Een prik in mijn arm. En alles weer zwart.

Bewijsstuk III

Van: jacolinekelders@vankampfarma.net
Naar: TyganJameson@vankampfarma.net

18:49

Onderwerp: KillSwitch-codes (EVK)

Hi Tygan

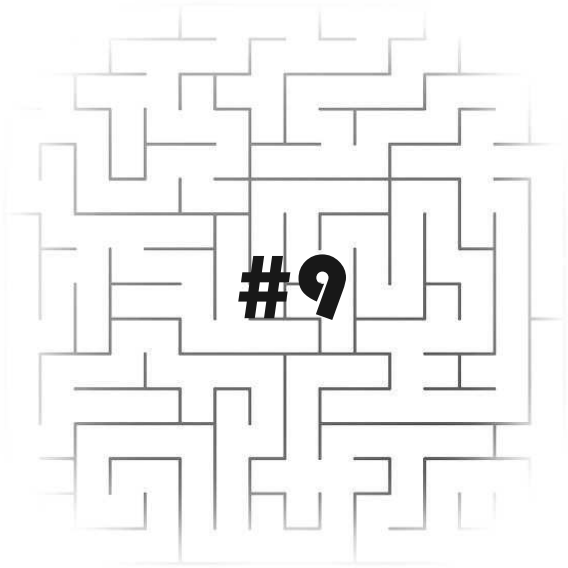
Hierbij zoals verzocht de SHA256-authenticatiecodes van de 3 nieuwe nanochips die zonet geïmplantéerd zijn.

PM-D44CAB96
HE-DD40010B
CV- D8F9F6DD

PS: Kalibratie met KillSwitch voorzien voor morgen 9AM. (Had een reset nodig.)

Gr, Jaco

Verstuurd vanaf mijn iPhone

‘Mama, ik ben thuis.’

Ik opende de deur naar ons tweekamerappartementje en schudde de regen van me af als een natte hond. *Bah, zo maar even douchen om weer op te warmen en de kroes uit m'n haar te krijgen.*

Van nature was mijn blonde haar golvend, maar zodra er een spatje regen op kwam: poef. Ontplofte poedel.

‘Cleo.’ Ik schrok op toen ik mama mijn naam hoorde zeggen.

‘Oh, ik had je niet gezien.’ Wat vreemd dat ze me zo in de hal stond op te wachten, dat deed ze anders nooit. En nog vreemder: haar gezicht stond op onweer. ‘Is er iets?’

Meestal lag ze op dit tijdstip in foetushouding op de bank; dat was zo'n beetje haar grot, zoals bij een beer in winterslaap. Alleen was haar winterslaap dan een burn-out veroorzaakt door het extra werk dat ze erbij moest doen na de scheiding, en duurde die al vier seizoenen. We noemden het wel eens grappend haar ‘*mom cave*’ - je weet wel, zoals een *man cave* - maar eigenlijk was het helemaal niet zo grappig.

‘Ja, er is wat aan de hand. Wat ben jij laat thuis, zeg,’ zei ze beschuldigend. ‘En ik maar wachten met het avondeten.’

‘Uh, hoezo? Ik ben meteen na de test vertrokken.’ Buiten was

het weliswaar donker, maar dat was niet ongewoon voor de tijd van het jaar. Ik hief mijn pols om op mijn horloge te kijken hoe laat het dan precies was, maar het leren bandje zat niet op z'n plek.

'Shit!' Ik moest vast vergeten zijn 'm weer om te doen na het examen. Mijn moeder werd steeds pissiger: 'Met dat gevloek van je krijg je nog eens een enkeltje naar de hel, Cleo. En vrienden maak je er al helemaal niet mee. Tenminste, niet de juiste soort.' Ik rolde met mijn ogen en deed mijn best om het niet op ruzie uit te laten draaien.

'Sorry mama, maar ik ben blijkbaar mijn horloge op school vergeten en mijn mobieltje ligt nog altijd te drogen, dus ik heb eerlijk gezegd geen idee hoe laat het is.'

Ze sloeg stug haar armen over elkaar. 'Het is acht uur.'

'Acht uur?' Ik duwde me langs haar, de woonkamer in, en keek op de digitale ontvanger bij de televisie hoe laat het was. Inderdaad, iets voor acht 's avonds. Maar de test was toch al afgelopen om iets na vieren? En de wandeling van school naar hier duurde nog geen kwartier – dat was een van de redenen waarom we dit weinig charmante appartement gekozen hadden; zo kon ik besparen op openbaar vervoer. 'Ik ...'

'Was je bij een jongen, misschien?' vroeg ze toen, iets vriendelijker. Mijn moeder was de kwaadste niet, maar ze had een zwaar jaar achter de rug. De geldproblemen en haar mentale toestand maakten het er niet bepaald makkelijker op. Ik zag dat ze probeerde te glimlachen en even herkende ik de vrouw van vroeger weer.

'Eh, ja,' gaf ik dus maar toe. 'Eventjes wel, geloof ik. Gewoon een medesollicitant, maar... Wat gek. Ik snap écht niet hoe het zo laat geworden is. Sorry dat ik je ongerust maakte, mama.'

Toen stapte ze naar me toe en sloeg ze een arm om mijn natte schouders. 'Je hebt vast gewoon de tijd uit het oog verloren. Maar wat leuk dat je vrienden maakt. Kom, je avondeten staat in de magnetron. En trek die natte jas uit.'